

čeno přímo, nýbrž povýšením ze 6. platové stupnice. Mají-li tedy jak st-lé tak i zúč. strany v 5. platové stupnici jakožto platové stupnici nejbliže nižší stejně dlouhou služební dobu, pak nelze podle toho, co svrchu bylo řečeno, určovati jejich služební pořadí podle poměrů, jaké byly v dalších nižších platových stupnicích, resp. hodnostních třídách, nýbrž nutno přikročiti k měřítku uvedenému v § 37 odst. 2 služ. pragm. na místě 2., t. j. k délce státní služby započitatelné pro výměru výslužného.

Č. 12.715.

Živnostenské právo: * Vyšší úřad živnostenský nemůže na základě § 146 odst. 4 živn. řádu odníti veřejné obchodní společnosti živnostenský list jen z toho důvodu, že tato obchodní společnost byla založena pouze za tím účelem, aby jiná společnost mohla rozšířiti svůj závod proti předpisu § 2 odst. 1 zákona č. 251/1933 Sb. ve znění vlád. nař. č. 101/1935 Sb.

(Nález z 9. ledna 1937 č. 5316/35-4.)

V ě c: Firma Ander a spol., veřejná obchodní společnost v Olomouci, proti rozhodnutí min. obchodu z 4. července 1935 o zrušení živnostenského listu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Firma »Ander a spol.«, veřejná obchodní společnost v Olomouci, opověděla podáním ze 4. června 1935 živnost prodeje požívatin a smíšeného zboží podle § 38 živn. řádu se stanovištěm v Olomouci, Hynaisova ul. č. 3, a byl jí městskou radou (magistrátem) hlav. města Olomouce vydán živnostenský list z 14. června 1935.

Zakročujíc z moci úřední na základě § 146 odst. 4 živn. řádu zrušilo min. obchodu nař. rozhodnutím tento živnostenský list, poněvadž odporuje zákonným předpisům. V důvodech uvedeno: »Veřejná obchodní společnost pod firmou Ander a spol., jejíž majitelé jsou totožní s majiteli firmy »Aso«, Ander a syn, komanditní společnost v Olomouci, byla zřejmě založena za účelem obcházení předpisů § 2 odst. 1 zákona z 22. prosince 1933 č. 251 Sb. ve znění vlád. nař. z 26. dubna 1935 č. 101 Sb., podle něhož nesmějí prodejny obchodů, kde se zboží prodává za jednotné ceny, býti rozšiřovány ani co do druhu zboží ani co do počtu místností, ani do jiné obce překládány, ani nesmějí býti zřizovány závody vedlejší. Uvnitř obce smějí býti překládány jen s povolením zem. úřadu. Jelikož firma »Aso«, Ander a syn, komanditní společnost v Olomouci, nesměla podle právě cit. předpisů ve směru tam naznačeném rozšiřovati svůj obchod s požívatinami a smíšeným zbožím, zvolili si majitelé této firmy k tomu účelu jinou firmu společnosti, a to veřejnou obchodní společnost pod firmou Ander a spol. Vnitřní spojitost mezi firmou »Aso«, Ander a syn, kom. spol. v Olomouci, s firmou Ander a spol., veřejnou obchodní společností tamtéž, a to nejen osobou předsta-

vitelů, ale i nákupní a prodejní organisací a povahou prodeje byla zjištěna úřední komisí městské rady v Brně 2. července 1935. Proto je zde překážka co do osoby, po případě co do živnosti ve smyslu § 13 živn. řádu ve spojení s § 2 odst. 1 zákona č. 251/1933 Sb. ve znění vlád. nař. č. 101/1935 Sb. a živnostenský list vydaný veřejné obchodní společnosti pod firmou Ander a spol., kterým právě mělo býti umožněno obcházení zákonných předpisů o prodeji zboží za jednotné ceny, odporuje zákonu.«

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost uvádí především, že min. obchodu jako třetí stolice nebylo oprávněno zakročiti podle § 146 odst. 4 živn. řádu s pominutím II. stolice, t. j. zem. úřadu, neboť tím st-lku zkrátilo o řádný instanční postup, a to tím spíše, poněvadž svůj zásah neprovedlo v rámci řádného rozhodování o věci instančním pořadem, nýbrž vyžádavši si na podnět osob třetích, jež v řízení nebyly ani stranou ani neměly oprávnění k podání oprávněných prostředků proti rozhodnutí I. stolice (magistrátu hlav. města Olomouce), spisy k prozkoumání, bez vědomí a slyšení druhé stolice. Námitka ta není důvodná, neboť § 146 odst. 4 živn. řádu dává za předpokladu tam uvedeného právo zakročiti z moci úřadu v vyšším úřadu živnostenskému zcela všeobecně a nestanoví, že to má býti onomu úřadu, jehož rozhodnutí neb opatření se zákrok týká, bezprostředně nadřízený úřad, může tedy z moci úřední zakročiti i nejvyšší stolice přímo, totiž min. obchodu. Ježto se pak jedná o zákrok z moci úřední, nezáleží na tom, odkud podnět k tomu vyšel.

Podle cit. § 146 odst. 4 živn. řádu má vyšší úřad, zvláště, že nedostává se nějaké zákonné náležitosti, zakročiti z moci úřední. Nss, vykládaje dosah tohoto dozorčího oprávnění, vyslovil již častěji, že oprávnění dané nadřízenému úřadu ustanovením § 146 odst. 4 živn. řádu, nevztahuje se na veškeré případy jakékoli nezákonnosti zběhlé u stolic nižších, nýbrž jen na takové případy, kde nabytí nějakého oprávnění podle živn. řádu je zvláštním pozitivním předpisem vázáno na určité zákonné náležitosti, úřad nižší stolice však oprávnění takové přiznal, ač tu oněch náležitostí nebylo; zákonnými náležitostmi rozumějí se pak jen takové, které se zakládají na materiálně-právních předpokladech (srov. Boh. A 3523/24 a 6260/27).

Žal. úřad shledal pak, jak plyne z odůvodnění nař. rozhodnutí, že živnostenský list neměl býti veřejné obchodní společnosti Ander a spol. vydán proto, že tu byla překážka co do osoby, po případě co do živnosti ve smyslu § 13 živn. řádu ve spojení s § 2 odst. 1 zákona č. 251/1933 Sb. ve znění vlád. nař. č. 101/1935 Sb. Není sporno, resp. žal. úřad o tom nevyslovuje žádnou pochybnost, že nebýti ustanovení § 2 odst. 1 cit. zákona č. 251/1933 Sb., splnila stěžující si firma veškeré náležitosti pro nabytí živnostenského listu, o který tu jde, a že tedy jinak by tu nebyl předpoklad pro zákrok podle § 146 odst. 4 živn. řádu.

Zákon z 22. prosince 1933 č. 251 Sb. o prodeji zboží za jednotné ceny stanoví v § 1 toto: »Prodejny, v nichž se nabízí a prodává zboží několika druhů, které podle obchodních zvyklostí k sobě nepatří, nebo

druhů, které osobou výrobce spolu nesouvisejí, a to výlučně nebo převážně v jedné nebo několika pevných cenových stupnicích po způsobu t. zv. obchodů s jednotnými cenami, smějí býti od 1. prosince 1933 zřizovány jen na zvláštní povolení. Povolení uděluje zem. úřad v mezích směrnic vydaných min. průmyslu, obchodu a živností v dohodě s min. sociální péče. Po dobu dvou let od účinnosti zákona nebud'ěž povolení podle odst. 1 udělována.« Paragraf 2 odst. 1 ve znění vlád. nař. č. 101/1935 Sb. praví: »Prodejny podle § 1 odst. 1 nesmějí býti rozšiřovány ani co do druhů zboží, ani co do počtu místností, ani do jiné obce překládány, ani nesmějí býti zřizovány závody vedlejší. Uvnitř obce smějí býti překládány jen s povolením zem. úřadu. Při tom úřad posoudí, zda přeložení je nutné ze závažných důvodů (výpověď, bourání domu a pod.) a zda přeložení nebude míti na soutěžní poměry při prodeji zboží hospodářsky nezdravý vliv, ať se zřetelem na okolí nového stanoviště prodejny nebo se zřetelem na prodej zboží v obci vůbec.«

Žal. úřad vyslovil v nař. rozhodnutí, že udělením živnostenského listu veřejné obchodní společnosti Ander a spol. byl porušen cit. předpis § 2 odst. 1, poněvadž firma »Aso«, Ander a syn, komanditní společnost, jejíž majitelé jsou totožní s majiteli prve uvedené společnosti, která nesměla svůj obchod rozšiřovati na obchod požívatinami a smíšeným zbožím, tohoto cíle dosáhla tím, že její majitelé volili za tím účelem novou formu společnosti, která pak nabyla živnostenského oprávnění, jehož by firma »Aso« vzhledem k striktnímu zákazu nebyla mohla sama nabýti. Toto zamýšlené obcházení zákona je zřejmě podle názoru žal. úřadu důvodem k zakročení podle § 146 odst. 4 živn. řádu. Nss nemohl tento názor min. uznati za správný.

§ 146 odst. 4 živn. řádu má na mysli nedostatek zákonné náležitosti pro udělení živnostenského oprávnění, jevíci se v osobě nebo předmětu živnostenského provozu té osoby, již živnostenské oprávnění neprávem bylo uděleno. O porušení § 2 odst. 1 zákona č. 251/1933 Sb. ve znění vlád. nař. č. 101/1935 Sb. by bylo lze mluvit jen tehdy, kdyby osoba, resp. společnost, již oprávnění, o které jde, bylo propůjčeno, spadala mezi osoby, jimž náleží prodejny v § 1 odst. 1 jmenované, čili jinými slovy, kdyby společností provozující t. zv. obchod s jednotnými cenami byla veřejná obchodní společnost Ander a spol., neboť té by se týkal zákaz vyslovený v § 2 odst. 1 a nedostávalo by se jí určité zákonné náležitosti a v důsledku toho by živnostenské oprávnění spadající pod tento předpis mohlo býti z moci dozorcí zrušeno podle § 146 odst. 4 živn. řádu.

Nss nemusil k námitce stížnosti zkoumati, zda skutečně prodejna firmy »Aso«, Ander a syn, komanditní společnost, je prodejnou ve smyslu cit. § 1 odst. 1, ani zda majitelé obou firem jsou totožní, neboť druhá skutečnost je nerozhodná, když je nesporno, že provoz se děje v různých, od sebe odlišných formách společenských, které na venek jako nositelé živnostenského oprávnění samostatně vystupují, a první okolnost podle toho, co bylo právě řečeno, je zcela irrelevantní. Hlavním důvodem pro zákrok z moci úřední bylo předsvědčení úřadu, že veřejná obchodní společnost byla založena a nabyla

živnostenského oprávnění jen za účelem obcházení zákona č. 251/1933 Sb. Avšak takovýto předpoklad nemůže být důvodem pro zmíněný zákrok, který předpokládá skutečné porušení zákonného předpisu úřadem při udělení živnostenského oprávnění, což se tu však podle spisů nestalo, neboť ani žal. úřad netvrdí, že by se udělení živnostenského listu nebylo stalo objektivně správně podle předpisů živn. řádu.

Kdyby komanditní společnost »Aso« zneužila živnostenského oprávnění k provozu živnosti obchodu, který podle § 2 odst. 1 cit. zákona provozovati nesmí, šlo by o přestupek, za který by ji bylo lze stíhati stejně jako veřejnou obchodní společnost, kdyby svého oprávnění zneužila ke krytí komanditní společnosti. Tímto způsobem by mohly úřady zabránit obcházení zákona, nemohla však domněnka ona ospravedlniti zákrok podle § 146 odst. 4 živn. řádu.

Č. 12.716.

Církevní věci. — Řízení správní: * Nedostatek vlastnoručního podpisu příznávky podle § 85 vlád. nař. č. 124/1928 Sb. o úpravě platů duchovenstva je formální vadou ve smyslu § 87 odst. 2 cit. nař.

(Nález z 11. ledna 1937 č. 1171/35-4.)

V ě c: František K. v Praze proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 12. listopadu 1934 o včasnosti kongruové příznávky.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem zem. úřadu v Praze z 13. července 1934 nebyl st-li vzhledem k ustanovení odst. 1 § 83 vlád. nař. č. 124/1928 Sb. příznán doplněk kongruy z náboženské matice za dobu od 1. ledna do 28. února 1931, v níž byl v II. lustru III. sborovým vikářem u sv. Víta v Praze IV., v podstatě proto, že nepodal za uvedené místo kongruovou příznávku pro II. lustrum ve lhůtě stanovené odst. 1 § 82 cit. vlád. nař.

Žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl odvolání st-lovu v podstatě proto, že příznávka pro II. lustrum za místo III. sborového vikáře byla podána opožděně. K námitce st-le, že ve lhůtě podal u arcibiskupské konsistoře v Praze příznávku za uvedené místo III. sborového vikáře, o čemž prý svědčí presentatum 1. prosince 1930, konstatoval žal. úřad, že toto podací razítko (bez uvedení úřadu, jímž bylo připojeno) je sice připojeno na 3 stejnopisech st-logy příznávky z 30. listopadu 1930, nikoli však na třech vlastnoručně psaných a podepsaných stejnopisech příznávky st-logy z 28. dubna 1931. Zmíněné stejnopisy příznávky s datem 30. listopadu 1930 nemohou však být podkladem rozhodnutí žal. úřadu, neboť jsou vyplněny strojem ve všech položkách i s podpisem, takže již proto nemohou být považovány za stejnopisy platné příznávky. Právní listiny zajisté mohou se vyhotovovati (a nyní zpravidla se vyho-